

ROSE

Karen

Tot op het bot

Vertaald door Hans Verbeek

DE FONTEIN

I

*The Quarter, New Orleans, Louisiana, maandag 24 februari,
08.45 uur*

Burke Broussard borg de papieren die hij zojuist had doorgenomen in een la van zijn bureau bij Broussard Investigations. Nu het zakelijke deel achter de rug was, wilde hij een paar minuten doorbrengen met de man die hij al sinds zijn tienertijd als zijn broer beschouwde.

‘Het ziet er zoals altijd allemaal prima uit, Kaleb. Dank je.’

Kaleb nam de dank in ontvangst met een knikje en de glimlach die Burke kende uit de tijd dat ze opgroeiden. Het was een bitterzoete herinnering aan betere tijden, want Kaleb en hij waren de enigen die nog over waren.

Burke’s moeder, zijn oom Larry. En Kyra, uiteraard. Allemaal ontvallen in die vijfentwintig jaar. Zelfs Kalebs vader, de dierbare vriend en zakenpartner van oom Larry, was er niet meer. Alleen Burke en Kaleb waren nog over.

‘Nu de zaken achter de rug zijn,’ zei Kaleb, ‘hoe gaat het eigenlijk met je?’

De ‘zaken’ bestonden uit Kalebs kwartaaloverzicht van de winst- en verliesrekening van hun bedrijf, samen met de nieuwe initiatieven die Fontenot Industries aan de top hielden. Burke snapte de software die de ingenieurs ontwierpen niet altijd, maar een winst- en verliesrekening kon hij prima begrijpen. Hun bedrijf deed het heel erg goed.

Kaleb Marchand was het genie achter al die techniek. Burke tekende als eigenaar voornamelijk cheques. De winst die hij met Fontenot maakte, stelde hem in staat het werk te doen waar hij

echt van hield – gerechtigheid vinden voor diegenen die in de steek waren gelaten door de wet. Sommige mensen die hij hielp hadden niet het geld om hun te betalen. Dankzij oom Larry en het cadeau dat jaar in, jaar uit maar bleef uitkeren, kon Burke heel veel pro Deo-werk doen.

‘O, je weet wel,’ zei Burke schouderophalend, ‘het gaat zo z’n gangetje.’

Kaleb schudde gemoedelijk het hoofd. ‘Dat wil zeggen dat je een hele berg zaken hebt waar je me niets over kunt vertellen.’ Hij keek achterom naar de dichte deur van het kantoor. ‘Ik ben blij dat Joy er zo goed uitziet.’

‘Anders ik wel.’ Burke’s secretaresse was twee jaar eerder neergeschoten en het had haar anderhalf jaar gekost om weer fulltime aan de slag te kunnen. Revalidatie kostte meer tijd naarmate iemand ouder was. Joy was helemaal niet zo oud – maar dertien jaar ouder dan Burke’s drieënveertig – maar haar lijf had een enorme opdonder gekregen.

Ze was bijna gestorven.

Maar nu zat ze weer achter haar bureau en hij kon niet gelukkiger zijn.

‘Hoe gaat het met Juliette en de jongens?’

‘Juliette heeft het huis en het kantoor versierd voor Mardi Gras,’ zei Kaleb grijnzend. ‘Je moet eens langskomen om te komen eten.’

‘Zal ik doen. En die pleegzoon van me?’ Braden was vijftien en Trent dertien. Het leek nog maar een dag geleden dat hij ze bij hun doop in zijn armen had gehouden en nu waren het al tieners.

Kaleb sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Braden heeft een vriendinnetje.’

Burke kon maar net voorkomen dat zijn gezicht vertrok. ‘Alweer een?’

‘Yep,’ zei Kaleb verdrietig, maar toen verscheen de glimlach weer. ‘Maar Trent krijgt over twee weken een prijs. Hij heeft een robot ontwikkeld tijdens zijn buitenschoolse programma. Dat heeft hij helemaal alleen gedaan, zonder mijn hulp.’ Kalebs

trots was overduidelijk. 'Het is buitengewoon goed gedaan.'

'De appel valt niet ver van de boom,' zei Burke lijk. 'Als er een ceremonie aan verbonden is, laat me dan de bijzonderheden weten. Ik zal er zijn.'

'Je bent er altijd.'

Burke's vaste telefoon zoemde en hij keek op zijn horloge. 'Dat is Joy om me te waarschuwen dat mijn afspraak van negen uur er is.'

Hij wist niet met wie hij die afspraak had, en daar gingen zijn nekhalen van overeind staan. Normaal gesproken gaf Joy hem alle bijzonderheden van cliënten. Dat ze dat vanochtend niet had gedaan, was zowel intrigerend als zorgwekkend.

Kaleb stond op en Burke liep om zijn bureau heen om even stevig zijn armen om hem heen te slaan. Kaleb kreunde, begon toen te lachen en beantwoordde de omhelzing.

'Breek alsjeblieft mijn ribben niet,' zei Kaleb. 'Ik heb ze mis-schien nog nodig.'

Burke klopte hem op de rug en liet hem los. 'Sorry.'

Kaleb keek meesmuilend naar hem op. Kaleb was lang, ongeveer 1 meter 83, maar Burke was langer. En steviger. Zo was het al sinds ze tieners waren.

'Je moet een vrouw zien te vinden die die bear hugs van je op prijs stelt,' zei Kaleb. 'Juliette heeft een nieuwe lijst met dames voor je.'

Burke deed met een goedgehumeerde kreun de deur van zijn kantoor open, want Juliette gaf haar pogingen om hem aan een van haar vriendinnen te koppelen nooit op. 'Wil je tegen haar zeggen dat ze moet ophouden?'

'Dat wil ik en dat heb ik gedaan ook, maar je kent Jules.'

Dat was zo en Burke was dol op haar. Ze was de zus die hij nooit had gehad. 'Ik zal wel een manier bedenken om eronderuit te komen als ze iets verzint.'

Kaleb grinnikte. 'Je kunt het altijd proberen.' Hij liep de ontvangstruimte in en boog zich voorover om Joy een kus op haar wang te geven. 'Ik heb je gemist, J-Bird. Ik ben blij dat je weer helemaal terug bent.'

Joy keek stralend naar hem op. 'Ik ook. Geef die vrouw van je een kus van me.'

'Doe ik. Bedankt dat je me er op zo korte termijn tussen hebt weten te krijgen. Deze reis kwam op het laatste moment. Ik vlieg al over een paar uur.'

'Goeie reis,' zei Joy. 'Neem iets voor me mee uit Chicago.'

Kaleb keek haar glimlachend aan. 'Chocola?'

Joy knikte. 'Je bent altijd al een slimme jongen geweest.'

Burke wachtte tot Kaleb weg was voor hij tegen Joy's bureau leunde. 'Waar is mijn afspraak?'

Want de hal was leeg.

'Die zit te chillen bij Antoine in de computerruimte. Haar vriendin en zij wilden niet gezien worden.'

Burke knikte. 'Een beetje schichtig, hè?'

'Een van hen, in ieder geval.' Joy's uitdrukking werd bezorgd. 'Zeg niet meteen nee, Burke.'

Burke's ogen werden groot. 'Waarom zou ik nee zeggen?'

'Beloof het me,' drong Joy aan. 'Laat haar uitpraten.'

Nu was Burke nog meer geïntrigeerd. 'Oké.' Hij draaide zich om in de richting van zijn kantoor. 'Stuur mijn afspraak – en haar vriendin – maar naar binnen als ze klaar zijn met "chillen" bij Antoine.'

'We zijn klaar,' zei een bekende stem. 'En we zijn zover.'

Burke draaide zich om en keek verrast naar Sylvi Kristiansen die naar Joy's bureau liep. 'Sylvi? Wat doe jij hier?'

'Ik heb je hulp nodig.'

Sylvi's zus Val behoorde tot de intieme kring van Burke. Hij had Sylvi de afgelopen twee jaar leren kennen omdat Val en zij een familieruzie hadden bijgelegd die hen van elkaar had vervreemd. Sylvi en hij waren vrienden geworden. Hoe kon hij nee zeggen als ze zijn hulp nodig had?

Toen keek hij achter Sylvi naar de vrouw die daar stond en de glimlach die hij op het punt had gestaan te tonen, verdween als sneeuw voor de zon. Er borrelde woede in hem op en zijn handen balden zich tot vuisten.

Hij kende deze vrouw ook.

Naomi Cranston.

Hij had haar slechts één keer ontmoet. Dat was toen hij nog rechercheur was en zij in de bewijskamer werkte. Terwijl hij had gevochten om onkreukbaar te blijven, om zijn integriteit te bewaren, hadden anderen de gemakkelijke weg gekozen. De illegale weg.

En Naomi Cranston was er daar een van.

‘Nee,’ zei hij, hij draaide zich met een ruk om, liep terug naar zijn kantoor en sloeg de deur ervan zo hard dicht dat voor iedereen duidelijk was dat dat zijn laatste woord was.

Maandag 24 februari, 09.03 uur

‘Burke Broussard!’ riep Sylvi en haar boosheid was overduidelijk. ‘Kom onmiddellijk hier!’

‘Het geeft niet.’ Naomi had wel geweten dat dit Broussards reactie zou zijn. Ze had op een wonder gehoopt, maar... ze had het wel geweten.

‘Nee, het geeft wel.’ Sylvi beende naar Broussards kantoordeur en hief haar vuist om aan te kloppen toen ze werd tegengehouden door het zachte gezoem van de elektrische rolstoel van de secretaresse.

Joy Thomas had zich voor Broussards deur geposteed. ‘Kalm aan, Sylvi. Laat mij maar met hem praten.’

Sylvi slikte moeizaam. ‘Oké. Dank je.’

Joy kneep even in Sylvi’s hand. ‘Brave meid.’ Vervolgens ging ze Broussards kantoor binnen en deed de deur veel zachter achter zich dicht dan Broussard had gedaan.

Naomi maakte aanstalten om naar de lift te lopen. ‘Het heeft geen zin. Dat heb ik toch gezegd?’

Dat had ze steeds herhaald vanaf het moment dat Sylvi die vrijdagavond op haar deur had geklopt, kort nadat Naomi van haar stuk en doodsbang thuis was gekomen. Sylvi had Gaffney zien aankomen en hoewel ze de man niet kende, had ze wel Naomi’s gezichtsuitdrukking gezien. Sylvi had zich zorgen ge-

maakt en wilde weten hoe het met haar ging.

Ze heeft waarschijnlijk mijn leven gered.

Naomi had niet opengedaan, maar Sylvi had een sleutel voor noodgevallen. De frêle bloemiste had die sleutel gebruikt en was bij Naomi komen binnenstormen terwijl die op de rand van haar bed naar haar geladen Glock zat te staren.

Naomi wist niet wat ze zou hebben gedaan als Sylvi niet was gekomen. Nu wist ze ook niet wat ze zou doen. Burke Broussard was haar enige hoop geweest.

Sylvi pakte haar hand voor ze kans had gezien op de knop van de lift te drukken. 'Wacht nou even. Burke helpt je wel. Geef hem een paar minuten.'

'Hij zei nee, Syl. Dat moet ik respecteren. Ik zou in zijn plaats misschien wel hetzelfde hebben gezegd.'

'Nee, dat zou je niet. Je zou je in alle bochten wringen om te helpen.'

Dat was waarschijnlijk waar, zelfs nu. Zelfs nadat haar bereidheid om iemand anders te helpen had bijgedragen aan haar ondergang. 'Nou, hij is mij niet. En hij zei nee.'

'Laat Joy hem overtuigen.'

'Ik ben niet hierheen gekomen om moeilijkheden te veroorzaken.'

De deur ging open en ze draaiden zich allebei om bij het horen van het gesnor van Joy's rolstoel.

Joy wees in de richting van de open deur. 'Ga maar naar binnen, mevrouw Cranston. Hij is bereid te luisteren.'

'En daarna zal hij helpen,' zei Sylvi met een vertrouwen dat Naomi niet voelde.

Maar ze liep achter haar baas aan de leeuwenkuil in. Ze kromp even ineem toen Joy de deur achter hen dichtdeed om hun privacy te gunnen.

Ze keek niet naar Broussard die achter zijn grote, mahoniehouten bureau zat. Ze liep alleen maar achter Sylvi aan naar een paar gastenstoelen en liet zich in een ervan zakken toen Sylvi hetzelfde deed.

Broussard zei niets. Naomi hield haar blik op haar handen

gericht die ze samengeklemd op haar schoot had gelegd. Ze hoefde niet naar de man te kijken om te weten dat dit een hopeloze zaak was.

Sylvi zuchtte. 'Burke...' Ze stak haar hand uit, maakte zachtjes die van Naomi los en hield er eentje stevig vast. 'Je doet jezelf nog iets aan,' zei ze zacht.

Ja, dat zou gebeuren. Dat zou ze uiteindelijk doen.

Niet met de Glock, want Sylvi had die achter slot en grendel gestopt. En ook niet met andere zelfmoordmethodes.

Ze geloofde niet dat ze dat werkelijk in zich had. Hoewel het alternatief – gevangenis – een sterk argument was voor het tegendeel.

Maar ze had niet veel keuzes. Als Broussard haar wegstuurde, dan zou ze Gaffney's drugs aannemen – maar niet in Sylvi's bestelwagen en ze zou de drugs ook niet afleveren op de adressen die ze ongetwijfeld zou krijgen. Ze zou haar eigen auto gebruiken, zodat Sylvi er niet bij betrokken raakte. En dan zou ze het alarmnummer bellen en zichzelf anoniem aangeven.

Dan zou ze worden gearresteerd en weer naar de gevangenis worden gestuurd. Ze zou het haar ex vertellen om haar zoon te beschermen.

Misschien kon Broussard worden overgehaald hetzelfde te doen. Bescherming van Everett.

Ja. Dat was waar ze om zou vragen.

'Wat?' zei Broussard uiteindelijk geïrriteerd.

Naomi keek even op en zag dat Sylvi Broussard zat aan te staren, een kleine vrouw van net aan 1 meter 60 die een man zo groot als een huis uitdagend aankeek. Hij moest minstens 1 meter 96 zijn. Zijn donkere haar was kortgeknipt en zijn knappe gezicht was gebruind ondanks het feit dat het winter was.

Ze keek even naar de fiets die tegen een muur stond geleund. Op de fiets naar zijn werk zou dat verklaren. Ze had heel even de krankzinnige gedachte om zijn fiets te grijpen om aan de haviksblik van de man te ontsnappen.

'Sylvi,' fluisterde ze. 'Je hoeft dit niet te doen.'

'Jawel, dat moet ik wel,' zei Sylvi kortaf. 'Burke, je denkt mis-

schien dat je op de hoogte bent van Naomi's situatie, maar ik kan je verzekeren dat dat niet het geval is.'

'Ik weet voldoende,' zei Broussard en zijn zware lijzige Cajunstem rommelde in zijn borst. Het was een brede borst. Een sterke borst.

Hij zou in staat zijn om Everett te beschermen. En hij had de reputatie dat hij moeilijke zaken aannam. Wanneer ze weer in de gevangenis zat, zou Everett alle hulp nodig hebben die hij maar kon krijgen.

'Wist je dat ze op vrije voeten is?' wilde Sylvi weten.

'Dat had ik gehoord.'

'Haar vonnis is herroepen.'

'Vanwege een vormfout,' zei Broussard niet onvriendelijk. Zijn Cajun-accent klonk duidelijk door. 'Een herroepen vonnis is geen verklaring van onschuld.'

En daar zat 'm de kneep. Naomi zou nooit meer met iets anders worden bekeken dan minachting en dat deed pijn. Maar Everett was belangrijker dan haar gekwetste gevoelens.

'Ik wil u in dienst nemen,' flapte Naomi eruit. 'Om mijn zoon te beschermen.'

Sylvi en Broussard draaiden zich allebei naar haar toe en staarden haar aan. Sylvi was verbijsterd. Broussard leek... nieuwsgierig.

Nieuwsgierigheid was beter dan minachting.

'Naomi, néé.' Sylvi's ogen vulden zich met tranen. 'Dat kun je niet dóén.'

'Ik heb geen keuze.' Ze maakte haar hand los uit Sylvi's greep en keek Broussard recht in de ogen. 'Er is mij een ultimatum gesteld. Illegale drugs vervoeren of anders wordt mijn zoon iets aangedaan. Als ik niet doe wat ze zeggen, dan doen ze hem iets. Hij is pas zestien jaar. Hij heeft hier allemaal geen enkele schuld aan.'

Broussard keek naar Sylvi die nu openlijk zat te huilen.

Haar baas had een goed hart. En dat was, vermoedde Naomi, voornamelijk de reden dat Sylvi haar werk had gegeven.

'Waarom ga je hier niet mee naar de politie?' vroeg hij.

Naomi lachte bitter. 'Omdat ze van de politie zijn.'

Broussards lichaamstaal veranderde abrupt. Hij had zijn armen over elkaar geslagen gehad, maar nu steunde hij ermee op zijn bureau en boog zich met tot spleetjes geknepen ogen voorover. 'Wie?'

'Kent u een politieman die John Gaffney heet?'

Broussard knikte zonder dat zijn uitdrukking iets verried. 'Ja.'

Naomi wilde haar blik afwenden, maar ze dwong zichzelf vol te houden. Broussard zou haar niet respecteren als ze wegdook. En als hij geen respect voor haar voelde, zou hij haar niet geloven.

Doe dit voor Everett.

'Hij was een van de mensen van inspecteur Cresswell.' Als ze niet had opgelet, zou ze de lichte trilling in Broussards kaak hebben gemist. Dat was goed. Hij mocht Cresswell niet. Dat hadden ze in ieder geval gemeen. 'Ik weet dat u een paar jaar op Cresswells afdeling hebt gewerkt. Ik weet dat u bent... weggegaan.'

'Ontsnapt,' zei Sylvi zacht terwijl ze haar tranen wegveegde met de mouw van haar jasje. 'Sommige mensen hadden niet dat geluk.'

'Sylvi.' Broussards stem klonk milder. 'Laat me luisteren.'

'Het had niet nodig moeten zijn dat ze de naam van Gaffney of Cresswell noemde om je te laten luisteren,' zei Sylvi scherp.

Naomi legde een hand op de arm van haar baas. 'Hij weet alleen wat de media hebben gemeld. Hij kent de waarheid niet.'

Broussard leunde achterover in zijn stoel. 'Vertel me dan hoe het werkelijk zit.'

Naomi rechte haar rug. Ze had niets te verliezen. 'Ik was een eerlijke politiefunctionaris. Ik werkte in de bewijskamer.'

'Tot je een kilo cocaïne stal.'

Naomi schudde haar hoofd. 'Dat heb ik nooit gedaan. Ze verstopten het in mijn auto. Het werd gevonden toen ik stopte bij een auto-ongeluk.'

'Zogenaamd om de vrouw te helpen wier auto in de kreukels lag.'

Naomi herinnerde het zich allemaal tot in het kleinste detail. 'Ze had haar alarmlichten aan en er was schade aan haar auto. De bumper aan de voorkant was verwrongen en de zijruiten aan de bestuurderskant waren kapot. Ze zag er zo jong en bang uit toen ze de weg oprende en gebaarde dat ik moest stoppen. Dus stopte ik. Ik had op dat moment geen dienst, dus meldde ik het als een geval van doorrijden na een aanrijding en wachtte samen met haar tot de politie kwam.'

'En toen?' vroeg Broussard.

'Ze vroeg of ze haar boekentas bij mij op de achterbank mocht leggen, want het goot van de regen en haar ramen waren stuk. Ik liet hem haar zonder er verder bij na te denken in mijn auto leggen. De politie kwam, nam haar verklaring op en zei toen tegen haar dat ze haar tas van mijn achterbank moest pakken. Op dat moment zag ze de bewijszak. Haar uitroep was zo geloofwaardig. Zelfs ik trapte er even in. Tot ik beseftte wat er gebeurde. Het was een bewijszak vol cocaïne die ik had verwerkt.' Ze stak haar kin weer naar voren. 'Ik was zorgvuldig, meneer Broussard. Ik was nauwgezét in al die jaren dat ik dat werk deed. Er waren twee zakken coke in beslag genomen bij een arrestatie, maar er stond nergens vermeld dat die tweede zak was afgeleverd in de bewijskamer.'

'Heb jij hem gepakt?' vroeg hij.

Ze keek hem recht in de ogen. 'Nee.'

'En die jonge vrouw?'

'Ik zal nooit haar zelfvoldane grijns vergeten toen de agent me in de boeien sloeg. Ze was betrokken bij die hele toestand.'

'Ze is ondervraagd.'

'Dat klopt. Ze bleef bij haar verhaal – en haar vingerafdrukken zaten niet op die zak. Ik heb niet gezien dat ze hem daar had neergelegd, maar ik weet niet hoe hij er anders kan zijn terechtgekomen. De zak lag onder de stoel en de agent pakte hem.'

'Dat was Gaffney?'

'Nee. Dat was agent Morrell. Hij leek oprecht geschokt toen hij de drugs in mijn auto vond.'

‘Oké,’ zei Broussard kalm. ‘Waar komt Gaffney om de hoek kijken?’

‘Ik bleef volhouden dat ik onschuldig was. Ik wist niet hoe die coke in mijn auto was terechtgekomen. Ik wist alleen dat ik het daar niet had neergelegd. Ik nam een advocaat en was klaar om het gevecht aan te gaan. En toen kreeg ik een bezoekje van John Gaffney. Ik was op borgtocht vrij en ik was thuis. Ik wou dat ik toen camera’s had gehad.’

‘Die heb je nu wel?’ vroeg hij.

‘Zeker. Gaffney liep mijn huis binnen alsof het van hem was. Hij zei tegen me dat ik de aanklacht niet mocht aanvechten. Hij liet me foto’s zien van mijn zoon op school.’ Haar stem brak. ‘Hij was pas tien. Gaffney zei tegen me dat ik mijn zoon “in stukjes” zou terugkrijgen als ik me verzette. Dat ik het “gewoon moest laten gebeuren”.’

Broussard zat haar nauwlettend gade te slaan. ‘Dus je zei niets om jezelf te verdedigen.’

‘Ik zweeg. Mijn moeder bleef me maar smeken om iets te zeggen. Om iets te doen. Maar ik was bang. Ik was ervan overtuigd dat ze hun dreigement waar zouden maken, Gaffney en Cresswell.’

‘Dus werd je veroordeeld tot een gevangenisstraf.’

Ze knikte. ‘Ik heb vijf jaar gezeten,’ zei ze met verstikte stem.

Hij betuigde haar geen medeleven en dat was op de een of andere manier beter. Deze man was een en al zakelijkheid en dat waardeerde ze.

‘Je bent vrijgelaten vanwege een vormfout. Hoe is dat gebeurd?’

‘Mijn moeder heeft nooit geloofd dat ik schuldig was. Ze zorgde voor een nieuwe advocaat voor me. Ze heeft een hypotheek op haar huis genomen om de vrouw te kunnen betalen.’ En alleen al daarom zou Naomi eeuwig van haar moeder blijven houden. ‘De advocaat zei tegen mama dat de kans klein was. Ze diende een verzoek in voor een laboratoriumtest van het bewijs – de zak cocaïne die ik zou hebben gestolen. Dat had mijn eerste advocaat niet gedaan. Ik denk dat Gaffney hem had

benaderd. Ervoor had gezorgd dat hij slecht werk zou leveren. Ik merkte een verschil tussen het ene bezoek en het volgende. De man weigerde me aan te kijken. Hij vond het ineens geen goed idee dat ik voor mezelf zou getuigen.'

'Maar die tweede advocaat was beter.'

'De tweede advocaat had geluk,' verbeterde Naomi. 'Uit de tweede test bleek dat de cocaïne helemaal geen cocaïne was. Het was gemalen gips.'

'Dus het gestolen bewijsmateriaal was opnieuw gestolen?' vroeg hij.

'Misschien. Dat weet ik niet. Het enige wat ik weet is dat mijn tweede advocaat onmiddellijk in beroep ging. Dat Cresswell er op de een of andere manier bij betrokken was zorgde ervoor dat het werd doorgezet.'

Hij hield zijn hoofd schuin. 'Hoe had Cresswell ermee te maken?'

'Hij was destijds de chef van Gaffney. Dat inspecteur Cresswell werd gearresteerd zorgde ervoor dat de officier van justitie ervan afzag mij een tweede keer terecht te laten staan toen de eerste veroordeling werd herroepen.' Tweeëneenhalf jaar eerder had de voormalige inspecteur van de politie van New Orleans een verdachte vermoord en zat nu levenslang vast. 'Alles waar Cresswell bij betrokken was is nu besmet. Dus, zoals ik al zei, mijn advocaat had geluk. En in het verlengde daarvan, ik ook.'

Broussard vlocht zijn vingers in elkaar en legde zijn handen op zijn buik. 'Wat brengt je vandaag hier?'

'Ik ging vrijdag weg bij mijn werk. Ik werk voor Sylvi.'

'Dat vroeg ik me al af,' zei Broussard en hij keek even naar Sylvi. 'Neem je veel ex-gevangenen in dienst?'

'Alleen degenen die onschuldig zijn,' zei Sylvi. Haar boze blik was nog geen greintje milder geworden.

Broussards mondhoeken krulden in een bijna-glimlach. 'Wat is er vrijdag gebeurd, mevrouw Cranston?'

'Gaffney kwam naar me toe toen ik in mijn auto wilde stappen. Hij zei dat ik pakketjes voor hem moest vervoeren in de

bestelwagen van Sylvi's bloemenwinkel omdat we tegenwoordig zo veel bestellingen doen.'

'Feestjes voor Mardi Gras,' mompelde hij.

'Precies. Ik weigerde. Als ik zoiets zou doen, dan zou ik weer in de gevangenis belanden. Hij begon me precies te vertellen hoe de dag van mijn zoon eruitzag. Hij kende de namen van zijn vrienden. Hij wist dat Everett meestal 's avonds wanneer hij bij mij is niet thuiskomt om te eten.'

'Gedeelde voogdij?' vroeg hij.

'Ik heb de weekenden.'

'Haar zoon denkt dat ze schuldig is,' kwam Sylvi tussenbeide. 'Naomi's ex heeft het hoofd van die jongen vergiftigd. Everett hangt rond met zijn vrienden zodat hij niet naar huis hoeft te gaan.'

Naomi haalde haar schouders op en negeerde haar gebroken hart. 'Zoals u al zei, meneer Broussard, een herroepen vonnis is niet hetzelfde als een verklaring van onschuld.'

'Dat is maar al te waar. Waarom denk je dat ze jou als doelwit hebben gekozen, mevrouw Cranston?'

'Daar pieker ik al zes jaar over, maar ik weet het nog steeds niet. Toen ik hem vrijdag vroeg waarom, zei Gaffney alleen maar dat het nooit de bedoeling was geweest dat ik ooit nog vrij zou komen, dat we een afspraak hadden en dat ik hem had bedrogen. Ik weet werkelijk niet waarom hij mij heeft uitgekozen, nu niet en zes jaar geleden niet.'

'Oké. Wat ben je nu van plan te gaan doen?'

Ze deed haar mond open, plotseling onzeker. Nog maar een paar ogenblikken eerder had ze het precies geweten, maar nu was het plan dat zo duidelijk leek... dat ineens niet meer.

'Ik word niet hun drugssmokkelaar. Dat weet ik zeker. De laatste keer wist ik in ieder geval dat ik onschuldig was, ongeacht wat iedereen dacht. Als ik doe wat ze me opdragen, dan ben ik schuldig. Maar als ik dat niet doe, dan doen ze mijn zoon iets aan.'

Broussard zat haar nadenkend op te nemen, maar hij zei niets, dus ploeterde ze verder.

‘Ik kan ze Everett niet te pakken laten nemen,’ zei ze en ze hoorde zelf de wanhoop in haar stem.

‘Mee eens. Dus wat ben je van plan te doen?’ vroeg hij opnieuw.

‘Als ik weiger hun pakje aan te nemen, zullen ze weer drugs in mijn auto verstoppert, net als de vorige keer. En als ik hun pakje wel aanneem, zullen ze het zo regelen dat ik word aangehouden voor een routinecontrole en dan ben ik weer de klos.’

‘Dus wat ben je van plan te doen?’ vroeg hij voor de derde keer.

Plotseling brandden haar ogen. ‘Als u me kunt garanderen dat mijn zoon veilig is, dan neem ik hun pakket aan en geef mezelf anoniem aan bij de politie. Dan zal ik...’ Ze ademde beverig uit en paniek stak de kop op, ondanks haar uiterste pogingen om die te onderdrukken. ‘Dan zal ik weer de gevangenis in moeten. Dat wil ik niet, maar dat zal ik wel doen als ik ze daarmee uit de buurt van Everett kan houden. Zolang Everett maar veilig is wanneer ik uit de weg ben.’

Sylvi boog zich met een smekende uitdrukking op haar gezicht voorover. ‘Alsjeblieft, Burke. Zeg dat je haar kunt helpen. Zeg dat je haar én haar zoon kan beschermen.’ Er rolden opnieuw tranen over haar wangen. ‘Alsjeblieft. Ik smeeek het je.’

‘Sylvi,’ zei Broussard met zachte stem. ‘Hou op. Ik weet niet precies wat ik kan doen, maar ik zal het bekijken. En voorlopig zal ik de jongen in de gaten laten houden.’

Naomi werd overspoeld door een golf van opluchting. ‘U zorgt dat ze hem niks aandoen?’

‘Ja.’

‘Mijn zoon zal niet erg willen meewerken,’ waarschuwde ze.

Broussard glimlachte waardoor een diep kuiltje zichtbaar werd in zijn wang. ‘Hij zal niet de eerste zijn die er niet op zit te wachten beschermd te worden.’

‘Mijn ex-man zal niet blij zijn.’

‘Dat regel ik ook wel als dat nodig is.’

‘Als u tegen hem zegt dat ik op de korrel wordt genomen, dan zal hij een verzoek doen om mijn voogdijschap in te trekken.’ Haar schouders gingen hangen. ‘Hoewel dat misschien veiliger is voor Everett.’

‘Houdt hij van uw zoon?’ vroeg Burke.

‘Ja,’ zei ze zonder aarzelen. ‘Hij zal Everett ook willen beschermen. Maar Jimmy haat mij. Hij heeft tijdens mijn proces tegen me getuigd. Hij wilde me ook uit de weg hebben zodat hij de voogdij niet hoefde te delen.’

Broussard keek bedenkelijk. ‘Ik zal ervoor zorgen dat hij de ernst van de situatie inziet. Heb je aanwijzingen dat hij betrokken was bij je arrestatie?’

Naomi schudde langzaam haar hoofd, want ze had zich hetzelfde afgevraagd. ‘Hij bedroog me met een jongere vrouw – die nu zijn echtgenote is – en vocht de beslissing aan om mijn alimentatie na mijn vrijlating te herstellen. Dat is nog een reden waarom hij tegen me heeft getuigd, denk ik. Hij had geen zin om alimentatie te betalen.’

‘Juist,’ zei Broussard zacht.

‘En Naomi?’ drong Sylvi aan. ‘Hoe zit het met haar? Ze kan niet terug naar de gevangenis, Burke. Ze maken haar af daarbinnen. En ik doe heus niet dramatisch. Iemand heeft haar de eerste keer al bijna vermoord.’

Broussard stak een hand op om Sylvi’s tirade een halt toe te roepen. ‘Ik had niet de indruk dat je dramatisch deed, Sylvi. Ik kan me zo voorstellen wat er in de gevangenis gebeurt met een ex-politieagent.’

Het was veel erger geweest dan hij zich kon voorstellen.

Naomi bedwong de neiging om haar hals aan te raken. Je kon het litteken niet zien wanneer ze haar haar op de juiste manier doeg. Ze wilde er niet de aandacht op vestigen. Ze wilde niet dat Burke Broussard het wist.

Ze wilde zijn medelijden niet.

‘Ik kan u betalen,’ zei Naomi. ‘Ik heb wat gespaard. Ik weet niet of ik me u kan veroorloven, maar ik verzin wel iets.’

‘Daar hebben we het later wel over.’ Hij keek naar Sylvi. ‘We zullen mevrouw Cranston ook beschermen. Voorlopig wil ik dat jullie weer aan het werk gaan en net doen of alles normaal is. Ik zal iemand toewijzen voor de beveiliging.’ Hij keek snel op zijn computer. ‘Val is weer in de stad. Ik zal haar inzetten.’

Ze is een regelmatige bezoeker van de bloemenzaak, dus ze zal niet veel aandacht trekken.'

Naomi had Sylvi's zus, Val, ontmoet en ze vertrouwde haar. 'Dank u.'

'Neem geen pakketjes aan en als je er wel een krijgt, moet je me meteen waarschuwen. Raak het niet aan, jullie allebei niet.'

Voor het eerst in zes jaar bloeide er iets van hoop in haar hart. 'Denkt u dat u me kunt helpen te voorkomen dat ik terug moet naar de gevangenis, meneer Broussard?'

Zijn blik was ernstig. 'Ik ga mijn uiterste best doen.'

Ze huiverde terwijl de tranen eindelijk kwamen. 'Dank u.'

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)
Op de hielen (2015)
Niemand zeggen (2016)
In de val (2016)
In het donker (2017)
In het vizier (2017)
Op het spel (2018)
Niets te vrezen (2018)
Het kwaad in jou (2019)
Nergens veilig (2019)
De duistere kant (2020)
Tel tot tien (2020)
In alle onschuld (2021)
Op de vlucht (2021)
Uit de schaduw (2022)
Genoeg gezegd (2022)
Zonder angst (2023)
Vijf voor twaalf (2023)
Wrede leugens (2024)
In diepe wateren (2024)
Kwade opzet (2025)
Diep verborgen (2025)
Dodelijke dreiging (2026)
Schijn bedriegt (2026)

Eerste druk oktober 2026

Oorspronkelijke titel *Knife in the Back*

Oorspronkelijke uitgever Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC

Copyright © 2025 Karen Rose Books, Inc.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer, Utrecht

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 8228 0

ISBN e-book 978 90 261 8229 7

ISBN luisterboek 978 90 261 8230 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkennis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.